

The Rebbe

בס"ד. שַׁבַּת פָּרָשַׁת קֹרַח, ג' תַּמּוּז ה'תשכ"ד

With the help of Heaven. Shabbos Parshas Korach, 3 Tammuz, 1964

Introduction

This discourse, delivered by the Lubavitcher Rebbe on Shabbos Parshas Korach, 3 Tammuz 5724 (1964), explores the intersection between human effort, divine assistance, and the concept of *mesirus nefesh* (self-sacrifice). It begins with a phrase from the Tefillah said by the Friediker Rebbe on the day of his liberation—3 Tammuz 5687—“יְהִי ה' אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כְּאֲשֶׁר הָיָה עִם אֲבוֹתֵינוּ”. The Rebbe analyzes why this phrase blends both **prayer** and **promise**, and what it reveals about our relationship with G-d, especially in times of exile and hardship. The discourse addresses the nature of *bitul* (nullification to G-d), levels of self-sacrifice, and the legacy transmitted from the Rebbe to his chassidim. It culminates in a bold reassurance: that even today, in a time when we may feel distant from the greatness of the Patriarchs, we can still draw down the same divine closeness—because the Rebbe, in his humility and strength, embedded that power into his followers.

The author, **Rabbi Menachem Mendel Schneerson**, known as *the Rebbe*, was the seventh leader of the Chabad-Lubavitch movement (1902–1994). Succeeding his father-in-law in 1951, he led the movement into global Jewish leadership, emphasizing outreach, education, and faith under adversity. His teachings are rooted in deep Chassidic philosophy, combining rigorous intellectual analysis with transformative spiritual application.

(א)

May Hashem our God be with us as He was with our fathers—may He not leave us and not forsake us (Melachim I 8:57), and known is the sicha of the Baal HaGeulah that he said on 3 Tammuz 5687: "We are beseeching the blessed Hashem: May Hashem our God be with us as He was with our fathers—may He not leave us and not forsake us. The blessed Hashem should be with us and will be with us as He was with our fathers."

יְהִי ה' אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כְּאֲשֶׁר הָיָה עִם אֲבוֹתֵינוּ אֵל יַעֲזָבֵנוּ וְאֵל יִטְשֵׁנוּ, וַיְדוּעָה הַשְׂיִחָה שֶׁל בַּעַל הַגְּאוּלָּה שְׁאָמַר בְּג' תַּמּוּז תרפ"ז, מִיר בְּעֵטָעֵן בְּאֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יְהִי ה' אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כְּאֲשֶׁר הָיָה עִם אֲבוֹתֵינוּ אֵל יַעֲזָבֵנוּ וְאֵל יִטְשֵׁנוּ, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ זָאֵהֵל זַיִן מִיט אֹנָז, אֹוֹן וְוַעֲט זַיִן מִיט אֹנָז כְּאֲשֶׁר הָיָה עִם אֲבוֹתֵינוּ.

And we must understand: for request and promise are different matters (and seemingly even opposites), yet he says, “We are beseeching the blessed Hashem,” etc., “should be with us and will be with us”—that the request is (not only “should be with us” but also) “will be with us.” And although the word “yehi” is a term of request and also a term of promise, they are seemingly different meanings (matters), and in the sicha he includes both meanings together.

וְצָרִיף לְהַבִּין הַרִי בְּקוּשָׁה וְהַבְּטָחָה הֵם עֲנִינִים שׁוֹנִים (וְלִכְאוּרָה גַם הַפְּכִים), וְאִף עַל פִּי כֵן אֹמַר מִיר בְּעֵטָעֵן בְּאֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כִּי זָאֵל זַיִן מִיט אֹנָז אֹוֹן וְוַעֲט זַיִן מִיט אֹנָז, שְׁהַבְּקוּשָׁה הִיא (לֹא רַק זָאֵל זַיִן מִיט אֹנָז אֵלָא גַם) וְוַעֲט זַיִן מִיט אֹנָז. וְהַגַּם שְׁתִּיבַת יְהִי הִיא לְשׁוֹן בְּקוּשָׁה וְגַם לְשׁוֹן הַבְּטָחָה, הַרִי הֵם לְכְאוּרָה פִירוּשִׁים (עֲנִינִים) שׁוֹנִים, וּבְהַשְׂיִחָה כּוֹלֵל לְשׁוֹן הַבְּטָחָה וְהַבְּקוּשָׁה יַחַד.

The Rebbe

בס"ד. שבת פרשת קרח, ג' תמוז ה'תשכ"ד

With the help of Heaven. Shabbos Parshas Korach, 3 Tammuz, 1964

<p>And he continues in the sicha, that this [request and promise]—“May Hashem our God be with us as He was with our fathers” (in the language of request and also in the language of promise)—applies even though we are not like our fathers. And it may be said that the source of this explanation is what is stated in the Midrash: So too Shlomo says before the Holy One Blessed Be He—a king who hires workers and they do their work well, and he gives them their reward, what praise is there for the king? But when is he praiseworthy? When he hires bad workers who do not do their work, and he gives them their reward—this is a great kindness. And so it says: “May Hashem our God be with us as He was with our fathers.”</p>	<p>וממשיך בהשיחה, דזה שיהי הווי אלקינו עמנו באשר הנה עם אבותינו (יהי בלשון בקשה וגם בלשון הבטחה) הוא הגם מיר זאינען דאך ניט גלייך צו אבותינו. ויש לומר, שהמקור לביאור זה הוא מה דאיתא במדרשו וכן שלמה אומר לפני הקדוש ברוך הוא מלך שהוא שוכר פועלים והן עושין מלאכתו יפה ונותן להם שכרן מה שבה יש למלך, ואימתי הוא משופח כשישכור פועלים רעים שאין עושין מלאכתו ונותן להם שכרן וזו היא טובה גדולה וכן הוא אומר יהי ה' אלקינו עמנו באשר הנה עם אבותינו.</p>
<p>And he explains in the sicha that this—that we cannot compare ourselves to our fathers—is because our fathers were those who literally had self-sacrifice for Torah and mitzvos. And we must understand: after all, this statement was made in connection with his journey to the exile of Kostrama, which exile (and before it, the imprisonment) was because of his actual self-sacrifice for Torah and mitzvos [and even more than that, that the very saying of this sicha was itself an act of actual self-sacrifice], and nonetheless he says that we are not like our fathers who had self-sacrifice.</p>	<p>ומבאר בהשיחה דזה שאין אנו יכולים להידמות לאבותינו הוא כי אבותינו היו בעלי מסירת נפש בפועל ממש על התורה והמצוות. וצריך להבין, הרי אמירת שיחה זו היתה בקשר עם נסיעתו לגלות קאסטראמא, שהגלות (ולפני זה המאסר) הנה בגלל מסירת נפשו בפועל על התורה והמצוות [ויתירה מיו, שגם האמירה דשיחה זו היתה מסירת נפש בפועל], ואף על פי כן אומר שאין אנו דומים לאבותינו שהיו בעלי מסירת נפש.</p>
<p>And seemingly one could say: since the request of the Baal HaGeulah—“May Hashem our God be with us”—was (not only for himself but also) for all of Israel, including even those who are called only by the name Israel, therefore he said they are not like our fathers who had actual self-sacrifice. But this explanation is not sufficient, for in the phrase “we are not like our fathers,” he included himself as well. And it cannot be said that his including himself among those who do not have actual self-sacrifice was merely a matter of humility—for humility is relevant only in something that is relative...</p>	<p>ולכאורה יש לומר, דכיון שבקשת בעל הגאולה יהי ה' אלקינו עמנו היתה (לא רק עבור עצמו אלא גם) עבור כל ישראל, כולל גם אלו אשר בשם ישראל (רק) יכונה, לכן אמר שאינם דומים לאבותינו שהיו בעלי מסירת נפש בפועל. אבל ביאור זה אינו מספיק, כי בהלשון מיר זיינען דאך ניט גלייך צו אבותינו" כולל גם את עצמו. ואין לומר דזה שכלל גם את עצמו בכלל אלה שאינם בעלי מסירת נפש בפועל הוא בדרך ענוה, כי ענוה ענוה שיהי דוקא בדבר שבערה</p>
<p>(ב)</p>	
<p>And behold, in addition to the exacting points raised in the talk, we must also explain the phrase “May Hashem our G-d be with us” as it appears in the verse itself.</p>	<p>והנה נוסף להדייקים שבהשיחה צריך ביאור בהלשון יהי ה' אלקינו עמנו שבהכתוב עצמו</p>

The Rebbe

בס"ד. שבת פרשת קרח, ג' תמוז ה'תשכ"ד

With the help of Heaven. Shabbos Parshas Korach, 3 Tammuz, 1964

For seemingly, after saying “Hashem our G-d”—that He is our G-d—and especially as explained in Chassidus that “our G-d” means our strength and our vitality, what is the need for the request that He be with us?	דלכאורה, לאחרי שאומרים ה'נ' אלקינו, שהוא אלוהים שלנו, ובפרט להמבואר בחסידות שאלקינו פירוש כחינו וחייתנו, מה צורך לבקשה שיהיה עמנו
Also, we must understand the expression “with us as with our forefathers.”	גם צריך להבין אומרו עמנו גוי עם אבותינו
For the word “with” (עם) applies to something that is subordinate to the one it is with [as in: “the heirs of the husband with the heirs of the father,” where the heirs of the husband are subordinate to the heirs of the father],	דלשון עם נופל על דבר שהוא טפל להדבר שהוא עמו [כמו יתלוקו יורשי הבעל עם יורשי האב, שיורשי הבעל הם טפלים ליורשי האב]
and yet it says “May Hashem our G-d be with us as with our forefathers,” implying that Hashem our G-d is subordinate to us and to our forefathers.	ואף על פי כן אומר יהי ה'נ' אלקינו עמנו גוי עם אבותינו, שה'נ' אלקינו הוא טפל אלינו ולאבותינו
And this can be explained according to what is known—that the reason fear of Heaven is called “His treasure” is because, just as the king’s treasure cannot be created by the king himself unless he gathers it from others,	ויש לבאר זה על פי הידוע דהטעם על שביראת שמים נאמר לשון אוצרי, הוא, כי כמו שאוצר המלך, אין ביד המלך לעשות אוצר אם לא יקבץ מאחרים
so too, fear (which is the treasure of the King of kings, the Holy One, blessed be He) is not in Heaven’s hands, as our Sages said: “Everything is in the hands of Heaven except fear of Heaven.”	כן היראה (אוצרו) של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא) אינה בידי שמים, כמאמר רז"ל הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים
And it can further be added: the reason the term “treasure” is used specifically for fear—even though this concept, that the Holy One “needs,” so to speak, the person, applies to all mitzvos—	ויש להוסיף, דהטעם על שהלשון אוצר נאמר ביראה ונאמר, הגם שענגנו זה שהקדוש ברוך הוא צריך כפיכחול להאדם הוא בכל המצוות
is because for mitzvos to be properly fulfilled, they must come through love of Hashem or fear of Hashem,	כי בכדי שיהיה קיום המצוות כדבעי הוא על ידי אהבת ה' או על ידי יראת ה'
and one of the differences between love and fear is that love of Hashem comes through a revelation from above,	ומהחילוקים בין אהבה ליראה הוא, דאהבת ה' באה על ידי גילוי אור מלמעלה
while fear of Hashem comes mainly through a person’s own effort.	ויראת ה' באה (בעיקר) על ידי עבודת האדם
And this is like fear of a human king: the people of the land fear him because they accepted him as king over them.	ועל דרך יראת מלך בשר ודם, דזה שאנשי המדינה יראים מפני המלך הוא לפי שקיבלו אותו להיות מלך עליהם
For acceptance of kingship comes through the people: “You shall surely set a king over you.”	דקבלת המלכות הוא על ידי העם, שום תשים עליך מלך
And according to this, we can explain the phrase “May Hashem our G-d be with us as He was with our forefathers,”	ועל פי זה יש לבאר הלשון יהי ה'נ' אלקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו

The Rebbe

בס"ד. שבת פְּרָשַׁת קֹרַח, ג' תמוז ה'תשכ"ד

With the help of Heaven. Shabbos Parshas Korach, 3 Tammuz, 1964

<p>for in fear of Hashem—which is the beginning of service and its essence and its root—the main point is the person’s effort,</p>	<p>פי בִּירָאת ה' (שְׁהִיא רֵאשִׁית הָעֲבוּדָה וְעִיקָרָה וְשִׁרְשָׁה), הַעִיָּקָר הוּא עֲבוּדַת הָאָדָם</p>
<p>and the revelation from above (“Hashem our G-d”) is only to assist the person—with us.</p>	<p>וְהַגִּילוי אֹר מְלַמֵּעֵלָה (הַגּוֹי אֱלֹקֵינוּ) הוּא רַק מְסַאֵיעַ לְהָאָדָם, עִמָּנוּ</p>
<p>(ג)</p>	
<p>And behold, the reason that fear comes primarily through the work of the person—this may be explained: because fear is bitul (self-nullification). Especially the fear of the King—“You shall surely set a king over yourself so that his awe be upon you”—this bitul of fear is tied to the fact that one is a servant of the King [for the nature of a servant is that the fear and dread of the master is upon him]. The bitul of a servant is absolute bitul, and therefore it comes specifically through the person.</p>	<p>וְהִנֵּה הַטַּעַם עַל זֶה שֶׁהִירָאָה בָּאָה בְּעִיָּקָר עַל יְדֵי עֲבוּדַת הָאָדָם, גַּשׁ לֹמֵר, פִּי יִרְאָה הִיא בִּיטוּל. וּבִפְרָט יִרְאָת הַמֶּלֶךְ, שׁוּם תְּשִׁים עָלֶיךָ מֶלֶךְ שֶׁתְּהֵא אֵימָתוֹ עָלֶיךָ, שֶׁהַבִּיטוּל דִּירָאָה זֶה קָשׁוּר עִם זֶה שֶׁהוּא עֹבֵדוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ [דְּטַבַּע הָעֶבֶד הוּא שְׂאִימַת וּפְחַד הָאֲדוֹן עָלָיו], שֶׁהַבִּיטוּל דְּעֹבֵד הוּא בִּיטוּל בְּתַכְלִית, וְלִכֵּן הִיא בָּאָה עַל יְדֵי הָאָדָם דִּוְקָא</p>
<p>For the effect that is made in a person through a revelation of light from above is like something external added onto him; therefore, the change produced in him through this is only in his outer form, but not a change in the person himself.</p>	<p>פִּי הַפְּעוּלָה שֶׁנַּעֲשִׂית בָּאָדָם עַל יְדֵי גִילוי אֹר מְלַמֵּעֵלָה הִיא כְּמוֹ דְבָר נֹסֵף עָלָיו, וְלִכֵּן הַשִּׁנוּי שֶׁנַּעֲשָׂה בּוֹ עַל יְדֵי זֶה הוּא רַק בְּהַצְיִיר שָׁלוּ, אֲבָל לֹא שִׁנוּי בְּהָאָדָם עִצְמוֹ</p>
<p>But in order to come to absolute bitul, the bitul of a servant [for the difference between a free man and a servant lies in their very essence], this must come through the person himself accepting upon himself to be the King’s servant.</p>	<p>וּבְכַדֵּי שְׂבִיבָא לְבִיטוּל בְּתַכְלִית, בִּיטוּל דְּעֹבֵד [שֶׁהַחֵילוק בֵּין בֶּן חֹרִין לְעֹבֵד הוּא בְּעֵצָם מְצִיאֹתוֹ], הוּא עַל יְדֵי שֶׁהָאָדָם עִצְמוֹ מְקַבֵּל עָלָיו לְהִיּוֹת עֹבֵדוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ</p>
<p>And it may be said that it is in a similar way with mesirus nefesh (self-sacrifice): since mesirus nefesh is absolute bitul, especially when the self-sacrifice is about matters for which, according to halachah (divine law), one is not obligated to give his life—</p>	<p>וְגַשׁ לֹמֵר שֶׁעַל דְּרָף זֶה הוּא בְּמִסִּירַת נַפְשׁ, דְּכֵיּוֹן שֶׁמִּסִּירַת נַפְשׁ הוּא בִּיטוּל בְּתַכְלִית, וּבִפְרָט כְּשֶׁהִמְסִירַת נַפְשׁ הִיא עַל עֲנִינִים פְּאֵלָה שֶׁעַל פִּי דִין (צִיוּי דְּלַמְעֵלָה) אֵין מְחֻיָּיב לְמָסוֹר נַפְשׁוֹ עָלֵיהֶם</p>
<p>—therefore, it comes (primarily) not through a revelation of light from above but through the person himself giving over his soul.</p>	<p>לִכֵּן הִיא (בְּעִיָּקָר) לֹא עַל יְדֵי גִילוי אֹר מְלַמֵּעֵלָה אֲלָא עַל יְדֵי שֶׁהָאָדָם מוֹסֵר אֶת נַפְשׁוֹ</p>
<p>And according to this, it becomes even more understandable why the request and prayer of the Baal HaGeulah (in the talk of 3 Tammuz) was in the wording of the verse “May Hashem our G-d be with us as He was with our forefathers.”</p>	<p>וְעַל פִּי זֶה יוֹבֵן עוֹד יוֹתֵר שֶׁהַבְּקָשָׁה וְהַתְּפִלָּה דְּבַעַל הַגְּאוּלָּה (בְּהַשִּׁיחָה דְּג' תמוז) הִזְתָּה בְּלִשׁוֹן הַפְּתוּב יְהִי הַגּוֹי אֱלֹקֵינוּ עִמָּנוּ כְּאֲשֶׁר הִיָּה עִם אֲבוֹתֵינוּ</p>
<p>For he was then speaking about the service of mesirus nefesh, and in particular in many matters for which, by halachah, one is not obligated to give up one’s life—</p>	<p>פִּי דִּיבֵר אֵז בְּעִנְיַן הָעֲבוּדָה דְּמִסִּירַת נַפְשׁ, וּבְזֶה עִצְמוֹ בְּכֻמָּה וּבְכֻמָּה עֲנִינִים שֶׁעַל פִּי דִין אֵין מְחֻיָּיב לְמָסוֹר נַפְשׁוֹ עָלֵיהֶם</p>

The Rebbe

בס"ד. שבת פֶּרַשַׁת קֹרַח, ג' תמוז ה'תשכ"ד

With the help of Heaven. Shabbos Parshas Korach, 3 Tammuz, 1964

<p>—and these come (primarily) from the person himself. And since in the service of mesirus nefesh the main thing is the person's own work, and the revelation of light from above only assists the work of the person, therefore he began his request and prayer (in the wording of the verse): "May Hashem our G-d be with us."</p>	<p>שְׁפָאָה (בְּעִיקָר) מֵהָאָדָם עֲצָמוֹ, וְכִיּוֹן שְׁפָהֶעֱבוּדָה דְמִסִּירַת נַפְשׁ הָעִיקָר הוּא עֲבוּדַת הָאָדָם, וְהַגִּילוּי אֹר מִלְמַעְלָה הוּא מְסִיעֵה לְעֲבוּדַת הָאָדָם, לְכֹן הִתְחִיל בְּקִשְׁתּוֹ וּתְפִלָּתוֹ (בְּלִשׁוֹן הַכְּתוּב) יְהִי הַגּוֹי אֱלֹקֵינוּ עִמָּנוּ</p>
<p>(ד)</p>	
<p>And behold, the word "עִם" (with) is used when there is a resemblance between the two things. As the Sages expounded (Sanhedrin 17a) on the verse "and stand there with you (עִמָּךְ)," meaning "with you—those similar to you." Although the term "עִם" implies something secondary (as explained above in section 2), nonetheless, it still has a resemblance to the primary. Similarly is the word "אֶת", which also denotes something secondary, as the Sages expounded on the verse "אֶת בְּשָׂרוֹ" ("with his flesh")—referring to what is subordinate to the flesh. Yet still, it resembles the primary, as in the verse "וְנִשְׂאוּ אִתָּךְ" ("they shall bear with you"), explained as "those like you."</p>	<p>וְהִנֵּה לִשְׁוֹן עִם שְׂעִיךָ כְּשֵׂיִשׁ דְּמִיוֹן בֵּין שְׁנֵי הַדְּבָרִים. כְּדָרְשַׁת ר' לְעֵל הַפְּסוּק וְהִתְיַצְבוּ שָׁם עִמָּךְ, עִמָּךְ בְּדוּמִין לָךְ. דְּהַגֵּם שְׁלִשׁוֹן עִם מוֹרָה עַל דְּבַר טָפֵל (כַּפְּ"ל סְעִיף ב), מְכַל מְקוּם, יֵשׁ לוֹ דְּמִיוֹן לְהָעִיקָר וְעַל דֶּרֶךְ זֶה הוּא בְּלִשׁוֹן אֶת, שְׁמוּרָה עַל דְּבַר טָפֵל כְּדָרְשַׁת ר' לְעֵל הַפְּסוּקָא בְּשָׂרוֹ—אֶת הַשָּׂפֵל לְבָשָׂרוֹ, וּמְכַל מְקוּם הוּא בְּדוּמָה לְהָעִיקָר, כְּדָרְשַׁת ר' לְעֵל הַפְּסוּק וְנִשְׂאוּ אִתָּךְ, אִתָּךְ בְּדוּמִין לָךְ</p>
<p>And it is explained in the books of grammar that the subordinate referenced by the word "אֶת" is more secondary than the one referenced by "עִם". Therefore, in the word "אֶת" the main emphasis is that the thing referred to is purely subordinate, while in the word "עִם" the emphasis is on similarity between the two.</p>	<p>וּמְבוֹאֵר בְּסִפְרֵי דְקָדוּקָא, דְּהַטָּפֵל הַמְרוּמָז בְּלִשׁוֹן אֶת הוּא טָפֵל יוֹתֵר מִהַטָּפֵל שְׁבְּלִשׁוֹן עִם וְעַל פִּי זֶה, בְּלִשׁוֹן אֶת עִיקָר הַהִדְגָּשָׁה הוּא שְׁהַדְּבַר (שְׂאוּמָרִים עֲלֵיו אֶת) הוּא רַק טָפֵל, וּבְלִשׁוֹן עִם עִיקָר הַהִדְגָּשָׁה הוּא עַל הַדְּמִיוֹן דְּשְׁנֵי הַדְּבָרִים</p>
<p>And from this we understand that the main emphasis in the phrase "May Hashem our G-d be with us" is not that Hashem our G-d is (G-d forbid) secondary to man, but rather, the emphasis is on the resemblance between them, so to speak.</p>	<p>וּמִזֶּה מוֹבֵן, שְׂעִיקָר הַהִדְגָּשָׁה בֵּיהִי הַגּוֹי אֱלֹקֵינוּ עִמָּנוּ הוּא לֹא שְׁהַגּוֹי אֱלֹקֵינוּ הוּא טָפֵל כְּבִיכּוֹל לְהָאָדָם, אֲלֵא הַדְּמִיוֹן כְּבִיכּוֹל שְׁבִינִיָּהֶם</p>
<p>And it may be said that this resemblance is precisely in the idea of primary and secondary: just as the perfection of man's service is when his work is by his own strength (and therefore Hashem our G-d is subordinate, so to speak, to the person—see section 2), so too the reverse is also true.</p>	<p>וְיֵשׁ לוֹמַר, שְׁהַדְּמִיוֹן שְׁבִינִיָּהֶם הוּא בְּהֶעֱנִנוּ דְעִיקָר וְטָפֵל. דְּכִמוֹ שְׁהַשְׁלִימוֹת דְעֲבוּדַת הָאָדָם הִיא כְּשֶׁהֶעֱבוּדָה שְׁלוֹ הִיא בְּכַח עֲצָמוֹ, שְׁלִכְן הַגּוֹי אֱלֹקֵינוּ הוּא טָפֵל (כְּבִיכּוֹל לְהָאָדָם) (כַּפְּ"ל סְעִיף ב</p>
<p>That the perfection of the person's service is also when his service—even when with his own strength and even self-sacrifice (including self-sacrifice for things not required by law)—is not because he wants to serve Hashem, but because he is nullified to G-dliness.</p>	<p>עַל דֶּרֶךְ זֶה הוּא לֹאִידָךְ, שְׁהַשְׁלִימוֹת דְעֲבוּדַת הָאָדָם הִיא כְּשֶׁהֶעֱבוּדָה [גַּם הֶעֱבוּדָה בְּכַח עֲצָמוֹ, וְגַם הֶעֱבוּדָה דְמִסִּירַת נַפְשׁ, כּוֹלֵל גַּם הַמִּסִּירַת נַפְשׁ עַל עֲנִינִים שְׁעַל פִּי דִין אֵין מְחַוִּיב לְמַסּוֹר נַפְשׁוֹ עֲלֵיהֶם] הִיא לֹא מְפַנֵּי</p>

The Rebbe

בס"ד. שבת פרשת קרח, ג' תמוז ה'תשכ"ד

With the help of Heaven. Shabbos Parshas Korach, 3 Tammuz, 1964

	<p>שהוא רוצה לעבוד את ה', אלא מפני שהוא בטל לאלקות</p>
<p>For since his nullification to Hashem is absolute, therefore every mitzvah—even one for which he is not obligated to give up his life—is, for him, something that must be fulfilled, even if it requires self-sacrifice.</p>	<p>דכיון שביטולו להקדוש ברוך הוא הוא ביטול בתכלית, לכן, כל מצוה ומצוה (גם כשעל פי דין אין מחוייב למסור נפשו על זה) היא אצלו באופן שאין שייך כלל שלא לקיימה, אפילו כשקיומה הוא על ידי מסירת נפש</p>
<p>And it may be added that through this bitul to G-dliness, the mesirus nefesh itself is enhanced.</p>	<p>וזה להוסיף, דעל ידי הביטול לאלקות, מיתוסף גם בהמסירת נפש</p>
<p>For when one's self-sacrifice comes from his own will and decision to fulfill the command of Hashem—even though it involves self-sacrifice—he still leaves space for another option.</p>	<p>דכאשר המסירת נפש שלו היא מפני שהוא רוצה והחליט לקיים ציווי הקדוש ברוך הוא, גם כשצריך לזה מסירת נפש, הרי יש אצלו נתינת מקום שאפשר להיות גם באופן אחר, וזה שבפועל הוא עומד במסירת נפש הוא רק מפני שהחליט כן</p>
<p>But when one's mesirus nefesh is due to his bitul to Hashem—then every mitzvah is for him something that absolutely cannot not be fulfilled, and there is no room for any other possibility.</p>	<p>מה שאין כן כשהמסירת נפש שלו היא מפני ביטולו להקדוש ברוך הוא, שלכן כל מצוה שצוה הקדוש ברוך הוא היא אצלו באופן שאין שייך כלל שלא לקיימה, הרי אז אין נתינת מקום כלל שיהיה באופן אחר</p>
<p>(ה)</p>	
<p>(5) And this is: “May Hashem our G-d be with us as He was with our forefathers.” For in the service of the forefathers, both of the above aspects are emphasized: They fulfilled the entire Torah even before it was given—emphasizing that their service came (not due to a divine command, but) from their own power. And yet, they were in absolute bitul, for “the forefathers are the [Divine] chariot,” and the bitul of a chariot to its rider is total bitul.</p>	<p>ונהו יהי ה' אלקינו עמנו כאשר הנה עם אבותינו, דבעבודת האבות מודגשים שני ענינים הנ"ל שקיימו כל התורה עד שללא ניתנה, דבנה מודגש שעבודתם היתה (לא מפני הציווי מלמעלה, אלא) בכח עצמם. ואף על פי כן היו בתכלית הביטול, דהאבות הן הן המרכבה, וביטול המרכבה להרוכב הוא ביטול בתכלית</p>

The Rebbe

בס"ד. שבת פרשת קרח, ג' תמוז ה'תשכ"ד

With the help of Heaven. Shabbos Parshas Korach, 3 Tammuz, 1964

<p>For the bitul of a chariot to its rider is not from the will of the chariot (that it wants to be nullified), but because of the rider. And since there are many levels of bitul, we ask: “May Hashem our G-d be with us as He was with our forefathers”—that our bitul to G-dliness should be like theirs: the bitul of a chariot.</p>	<p>דביטול המרכבה להרוכב הוא לא מצד הרצון דהמרכבה (שרוצה להיות בטילה להרוכב ומרכבה אליו), אלא מצד הרוכב. וכיון שבטיטול יש כמה וכמה דרגות, לכן מבקשים יהי ה' אלקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו, שהענינו דיהי ה' אלקינו עמנו, הביטול שלנו לאלקות, יהיה כאשר היה עם אבותינו, ביטול דמרכבה</p>
<p>(1)</p>	
<p>And based on all this, we can explain what the Baal HaGeulah said: “We are not like our forefathers who were people of actual self-sacrifice,” and included himself in this, because the true concept of mesirus nefesh (self-sacrifice) is when it stems from bitul (nullification) (as explained above in section 4). And since there are many levels of bitul (as above, section 5), it is appropriate that he would say of himself (out of humility) that he lacks in the matter of mesirus nefesh.</p>	<p>ועל פי זה יש לבאר מה שאמר בעל הגאולה "מיר זאינען דאך ניט גלייף צו אבותינו, וועלכע זיינען געווען בעלי מסירת נפש בפועל", שפולל גם עצמו בזה, כי אמיתית הענין דמסירת נפש הוא כשהמסירת נפש הוא מצד הביטול (כנ"ל סעיף ד), וכיון שבביטול יש כמה וכמה דרגות (כנ"ל סעיף ה), לכן, שייך שיאמר על עצמו (מצד ענוה) שחסר לו בענין המסירת נפש</p>
<p>And based on this, we can also explain what he said in the talk: that in the request “יהי הו' אלקינו עמנו” the meaning of “יהי” as promise (וועט זיין מיט אונז) is also included.</p>	<p>ועל פי זה יש לבאר גם מה שאומר בהשקחה שבהבקשה יהי הו' אלקינו עמנו נכלל גם הפירוש (דיהי לשון הבטחה) (וועט זיין מיט אונז)</p>
<p>Because prayer (a request) and a promise are two different concepts: prayer is a request from man, while a promise comes from Above. And even for tzaddikim, as long as they are a “being” (even in the most refined sense), prayer and promise remain two separate concepts: a tzaddik’s promise is in his role as a messenger of Hashem, and his prayer is a personal request.</p>	<p>כי זה שתפלה (בקשה) והבטחה הם שני ענינים שונים הוא: כי תפלה היא בקשת האדם והבטחה היא מלמעלה, וגם בצדיקים, כאשר הם מציאות (בדקות על כל פנים), תפלה והבטחה הם שני ענינים. דהבטחת הצדיק היא בשליחותו של הקדוש ברוך הוא, ותפלת הצדיק היא בקשת הצדיק עצמו</p>
<p>But when the tzaddik’s service, even that which seems to be from his own power (his “own being”), is with complete bitul, then even in his prayer (request), there is also the element of promise.</p>	<p>מה שאין פן כשהצדיק הוא באופן שגם העבודה שלו בכח עצמו (שהיא לכאורה מציאות) היא בתכלית הביטול, אזי גם בהתפלה (בקשה) שלו יש גם ענין ההבטחה</p>
<p>And it may be added that a similar phenomenon (that even one’s “being” is in a state of bitul) was extended also to those connected to him: through planting within them mesirus nefesh, even for matters where, according to halachah, one is not obligated to give up his life (i.e. mesirus nefesh from the person’s own side), and that this mesirus nefesh should be in such a way that no</p>	<p>ולש להוסיף, דמעין זה (שגם המציאות היא בביטול) המשיך גם בהמקושרים ושייכים אליו. על ידי שהשריש בהם מסירת נפש גם על ענינים שעל פי דין (ציווי דלמעלה) אין מחוייב למסור נפשו עליהם (מסירת נפש מצד האדם) ושגם המסירת נפש על ענינים אלו תהיה באופן שאין שייך כלל באופן אחר ((מסירת נפש מצד האלקות</p>

The Rebbe

בס"ד. שבת פְּרִשַׁת קֹרַח, ג' תמוז ה'תשכ"ד

With the help of Heaven. Shabbos Parshas Korach, 3 Tammuz, 1964

<p>alternative is conceivable (mesirus nefesh stemming from G-dliness).</p>	
<p>And therefore, this inclusion of promise within the Baal HaGeulah's request is also due to the recipients—those to whom the request was directed.</p>	<p>וְלָכֵן זֶה שְׁבִעַת הַבְּקֻשָּׁה דְּבִעַל הַגְּאוּלָּה כְּלוּל גַּם עֲנִיָּן הַהִבְטָחָה הוּא גַם מִצַּד הַמְּקַבְּלִים</p>
<p>And the promise will be fulfilled: “May Hashem our G-d be with us as He was with our forefathers—let Him not forsake us nor abandon us.” And for all the Jewish people, there will be light—in spirituality and in physicality.</p>	<p>וּתְקוּמָתָם הַהִבְטָחָה יְהִי ה' אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כְּאֲשֶׁר הָיָה עִם אֲבוֹתֵינוּ אֵל יַעֲזִבֵנוּ וְאֵל יִטְשֵׁנוּ, וְלִכְל כְּבִי יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה אוֹרוֹ בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת</p>

[NOTE Summary:

The Rebbe begins by analyzing the wording of a prayer: “*May Hashem our G-d be with us as He was with our forefathers.*” He notes that the Frierdiker Rebbe used this phrase on 3 Tammuz during a time of tremendous personal *mesirus nefesh*—and yet he declared, “*We are not like our forefathers.*” Why would someone who had just endured imprisonment for Yiddishkeit say such a thing?

The answer lies in the depth of true *mesirus nefesh*. It is not defined by heroic action alone, but by **bitul**—a complete internal nullification to G-d. There are levels of *bitul*, and thus the Rebbe Rayatz, in humility, acknowledged that his own *mesirus nefesh* may not match the absolute nullification of the *Avos* (Patriarchs), who served not only without command but as perfect *merkavah*—chariots completely directed by G-d.

The Rebbe goes on to explain that the word “עִמָּנוּ (with us)” doesn’t mean Hashem is subordinate to us, G-d forbid, but that there’s a **resemblance**: just as our efforts can draw down divine light, G-d too chooses to align Himself with our sincere service.

He emphasizes that the ultimate *mesirus nefesh* isn't only about choosing to sacrifice when necessary, but being so unified with G-d that **there is no other option**—not because of will, but because of essence. This level of devotion, the Rebbe says, was passed on to his chassidim by the Rebbe Rayatz, who embedded within them *mesirus nefesh* even for matters not obligated by halachah.

Therefore, the phrase “יְהִי ה' אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ” becomes both a **prayer** and a **promise**. When a tzaddik's entire being is in a state of *bitul*, then even his request channels a divine assurance. The Rebbe concludes that this promise will indeed be fulfilled—there will be divine light and presence, both spiritually and physically, for all of Am Yisrael.

Practical Takeaway:

The Rebbe teaches us that true spiritual greatness isn't measured by dramatic acts, but by

The Rebbe

בס"ד. שַׁבַּת פְּרִישַׁת קֹרַח, ג' תמוז ה'תשכ"ד

With the help of Heaven. Shabbos Parshas Korach, 3 Tammuz, 1964

genuine nullification to G-d. When we serve with humility—not because we desire spiritual success, but because we are committed to G-d as His servants—then even our smallest actions carry the weight of *mesirus nefesh*.

In daily life, this means choosing to do what's right not because it's inspiring or heroic, but because it's **the will of Hashem**—even when it's hard, hidden, or seemingly minor. And when we do, we don't just “ask” Hashem to be with us—we **activate** the promise that He already is.

Chassidic Story:

In the summer of 1927, after being arrested by the Soviet regime for spreading Judaism, the Rebbe Rayatz (the Friediker Rebbe) was unexpectedly informed he would be released. On the day of his departure to internal exile in Kostroma (3 Tammuz), he delivered a short talk. In it, he quoted the verse “יְהִי ה' אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כְּאִשְׁרֵי הָיָה עִם אֲבוֹתֵינוּ” and added in Yiddish: “*G-tt zol zein mit unz, un vet zein mit unz...*”—“G-d should be with us, and will be with us, as He was with our forefathers.”

What's striking is that this declaration was made not in comfort but at a moment of exile, uncertainty, and danger. Yet he didn't merely ask G-d to be with him—he **declared** it as a certainty. Why? Because his *bitul* was so deep, his prayer became a vehicle for divine promise.

Later, Chassidim said that the Friediker Rebbe not only lived this *mesirus nefesh* himself, but transmitted it to his followers—giving them the strength to live with quiet faith and unwavering action, even without fanfare or obligation.

Source: Likutei Sichos vol. 4, Shabbos Parshas Korach 5724; Reshimos 51; Memoirs of Chassidim in Soviet Russia **END NOTE]**